

Κήρυγμα Κυριακής ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Αγαπητοί μου αδελφοί,

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Μέσα σε αυτή τη μία φράση του σημερινού Ευαγγελίου χωρά ολόκληρο το μυστήριο της πίστεώς μας. Ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τον άνθρωπο, ώστε δεν του έστειλε απλώς έναν προφήτη, έναν άγγελο ή μία διδασκαλία. Του έδωσε τον ίδιο τον Μονογενή Του Υιό. Και Τον έδωσε μέχρι θανάτου, μέχρι Σταυρού.

Καθώς πλησιάζουμε στη μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η Εκκλησία μάς καλεί να κοιτάξουμε ξανά τον Σταυρό του Χριστού και να αναρωτηθούμε: τι σημαίνει πραγματικά ο Σταυρός για τη ζωή μας;

Ο Σταυρός δεν είναι απλώς ένα σύμβολο που φοράμε στον λαιμό μας ή που κάνουμε με το χέρι μας. Είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο.

Ο Χριστός σήμερα θυμίζει το γεγονός της Παλαιάς Διαθήκης: «Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

Όπως τότε οι πληγωμένοι Ισραηλίτες κοιτούσαν με πίστη προς τον χάλκινο όφι και θεραπεύονταν, έτσι και σήμερα ο άνθρωπος καλείται να στρέψει τα μάτια του προς τον Εσταυρωμένο Χριστό.

Γιατί όλοι είμαστε κατά κάποιον τρόπο πληγωμένοι.

Άλλος από την ασθένεια. Άλλος από την αδικία. Άλλος από την προδοσία. Άλλος από την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου. Άλλος από προβλήματα μέσα στο σπίτι του. Άλλος από τη μοναξιά. Και άλλος από πληγές που δεν γνωρίζει κανείς, γιατί υπάρχουν άνθρωποι που χαμογελούν μπροστά μας, αλλά μέσα στην καρδιά τους σηκώνουν έναν βαρύ σταυρό.

Γι' αυτό ας μην κρίνουμε εύκολα τον άνθρωπο που βρίσκεται δίπλα μας. Δεν γνωρίζουμε τον σταυρό που σηκώνει. Μία καλή κουβέντα, ένα τηλεφώνημα, μία πράξη αγάπης μπορεί να γίνει μεγάλη παρηγοριά για μια κουρασμένη ψυχή.

Και όταν έρδει ο δικός μας πόνος, η Εκκλησία μάς λέει: κοίτα τον Σταυρό.

Όταν πονάς, κοίτα τον Σταυρό.

Όταν αδικείς, κοίτα τον Σταυρό.

Όταν αισθάνεσαι μόνος, κοίτα τον Σταυρό.

Όταν δεν βρίσκεις απάντηση στο «γιατί» της ζωής σου, κοίτα τον Σταυρό.

Γιατί επάνω στον Σταυρό βρίσκεται ένας Θεός που γνωρίζει τι σημαίνει πόνος. Ο Θεός μας δεν έμεινε μακριά από την ανθρώπινη δοκιμασία. Έγινε άνθρωπος, δάκρυσε, προδόθηκε, συκοφαντήθηκε, εγκαταλείφθηκε και σταυρώθηκε.

Γι' αυτό, όταν ο άνθρωπος φωνάζει «Θεέ μου, πού είσαι μέσα στον πόνο μου;», η απάντηση του Θεού είναι ο Γολγοθάς: «Είμαι εδώ. Πονώ μαζί σου».

Αλλά ο Σταυρός δεν είναι το τέλος.

Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα της πίστεώς μας. Μετά τον Γολγοθά έρχεται η Ανάσταση. Μετά τη Μεγάλη Παρασκευή έρχεται το Πάσχα. Μετά το σκοτάδι έρχεται το φως.

Ο Χριστός δεν μας υποσχέθηκε ότι δεν θα έχουμε σταυρούς. Μας υποσχέθηκε όμως ότι δεν θα τους σηκώνουμε μόνοι μας.

Και υπάρχει κάτι ακόμη βαδύτερο στο σημερινό Ευαγγέλιο. Ο Χριστός δεν μας λέει απλώς ότι ο Θεός αγαπά. Μας λέει ότι ο Θεός «έδωκεν» τον Υιό Του.

Η αληθινή αγάπη δίνει.

Η αληθινή αγάπη θυσιάζεται.

Η αληθινή αγάπη συγχωρεί.

Είναι εύκολο να λέμε ότι αγαπάμε. Ο Χριστός όμως δεν είπε μόνο «σας αγαπώ». Άνοιξε τα χέρια Του επάνω στον Σταυρό και έδειξε μέχρι πού φτάνει η αγάπη του Θεού.

Και εδώ βρίσκεται και η δική μας ευθύνη. Δεν αρκεί να προσκυνούμε τον Σταυρό. Πρέπει να προσπαθήσουμε να ζήσουμε το ήθος του Σταυρού.

Να συγχωρήσουμε εκείνον που μας πλήγωσε.

Να βοηθήσουμε εκείνον που έχει ανάγκη.

Να σταδούμε κοντά στον πονεμένο.

Να αφήσουμε λίγο τον εγωισμό μας.

Γιατί Χριστιανός δεν είναι απλώς εκείνος που φορά τον Σταυρό. Χριστιανός είναι εκείνος που προσπαθεί να αγαπά όπως ο Εσταυρωμένος.

Και το σημερινό Ευαγγέλιο τελειώνει με έναν από τους πιο παρηγορητικούς λόγους του Χριστού:

«Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Ο Χριστός δεν ήρθε για να καταδικάσει τον άνθρωπο. Ήρθε για να τον σώσει.

Ήρθε για εκείνον που έπεσε.

Για εκείνον που κουράστηκε.

Για εκείνον που απομακρύνθηκε.

Για εκείνον που πιστεύει ότι δεν υπάρχει πια ελπίδα.

Και ο Σταυρός στέκεται μέσα στους αιώνες με τα χέρια του Χριστού ανοιχτά και μας θυμίζει ότι η αγκαλιά του Θεού παραμένει ανοιχτή για κάθε άνθρωπο που θέλει να επιστρέψει.

Αδελφοί μου,

όταν σε λίγες ημέρες προσκυνήσουμε τον Τίμιο Σταυρό, ας μην κάνουμε μόνο μία εξωτερική υπόκλιση. Ας ακουμπήσουμε νοερά επάνω του όλη τη ζωή μας.

Τον πόνο μας, τις αγωνίες μας, τα λάθη μας, τα παιδιά μας, τους ανθρώπους που αγαπάμε, τους ασθενείς μας, τους κεκοιμημένους μας, ακόμη και εκείνους που μας πλήγωσαν.

Και ας πούμε:

«Χριστέ μου, μπορεί να μη γνωρίζω γιατί επιτρέπεις κάποιους σταυρούς στη ζωή μου. Ξέρω όμως ότι Εσύ ανέβηκες πρώτος στον Σταυρό για μένα. Δώσε μου

δύναμη να σηκώνω τον δικό μου σταυρό χωρίς να χάνω την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη μου».

Και ας θυμόμαστε πάντοτε ο δρόμος του Χριστού περνά από τον Γολγοθά, αλλά δεν τελειώνει στον Γολγοθά.

Τελειώνει στην Ανάσταση.

Και γι' αυτό ο Σταυρός για εμάς δεν είναι σύμβολο απελπισίας. Είναι σημείο ελπίδας, νίκης και ζωής.

«Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν».

Αμήν.